

7. exerciční list – být otevřený pro setkání se Vzkříšeným

Milí přátelé,

dospěli jsme na závěr našeho oktávu, osmidení, duchovních cvičení. Osmý den už vlastně naptří do našeho týdeního kalendáře, odkazuje k tomu, co leží za branou smrti, ke vzkříšení a věčnosti. Naše poslední zastavení se týká Kristova zmrtvýchvstání. Chceme v něm prosit o radost z jeho přítomnosti a z našeho společenství s ním.

Při rozjímání o vzkříšení je ovšem třeba si uvědomit jednu věc. Na jednu stranu věříme, že na Kristově zmrtvýchvstání už máme ve víře reálnou účast. Ve křtu jsme s ním nejen zemřeli, ale také vstali z mrtvých. Na druhou stranu stále žijeme v tomto světě. Jak se zpívá v jedné písni, Kristus zůstává i ve svém slavném vzkříšení skrytý našim očím. Často před nimi zůstává jen tvrdá realita našich životů a tohoto světa, kde se zdá, že stále vítězí zlo a smrt. Ale právě tato podvojná skutečnost odpovídá zkušenosti křesťanské víry. Učedníci, kteří se s Kristem setkali po jeho vzkříšení, svědčí o tom, že ho nemohli poznat, dokud jim neotevřel oči, že setkání s ním mělo podobu zjevení, které na okamžik jako blesk ozářilo temnoty a pak jim opět náhle zmizel z očí. A přece to stačilo, aby zakusili moc jeho nepomíjějícího života a vše bylo v jejich životě nové.

Nebo jinými slovy: do skutečnosti vzkříšení, nového života bez porušení a zániku, máme zatím přístup pouze z tohoto světa, v němž je stále bolest, utrpení, vina a smrt. Zakoušíme ho jako jasný blesk, který zazáří uprostřed temnot, jako nepochopitelnou radost uprostřed bolesti, jako dar nové síly a naděje, když už lidsky nemůžeme dál. Ve slově evangelia, u stolu Páně, v rozhřešení, modlitbě, setkání s druhým člověkem... Skutečnost vzkříšení zakoušíme jako paradox: Jako Vzkříšený nesl na svých rukou jizvy po hřebech, tak i my “stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven” (2K 4,10). A proto platí: “umíráme – a hle, jsme naživu (2K 6,9)”.

Přípravné cvičení: Pět smyslů

Zaujmu pro mne příjemnou polohu a pomalu vědomě vnímám jednotlivými smysly: Co slyším? Co vidím? Co cítím? Co vnímám dotykem? Jakou chuť vnímám?

Cvičení pomáhá zakotvit se v přítomnosti. Uvědomím si, že teď a tady je se mnou Bůh.

Biblický text: Jan 20,11-18

Marie Magdaléna s láskou hledá Ježíše. Hledá Ukřižovaného a nalézá nečekaně Vzkříšeného. To On sám jí otevírá oči a oslovuje jménem, aby ho poznala.

Pátrám ve svém životě, kdy jsem zakusil něco z této velikonoční zkušenosti. Hledal jsem někdy bezvýsledně či se cítil v bezvýchodné situaci, a má touha byla naplněna, dostal jsem světlo a východisko?

Meditace obrazu

Kdo má blízko k výtvarnému sdělení, může meditovat přiloženou ikonu Sestoupení do pekel. Na křesťanském Východě tato událost totiž není vnímána jako výraz Kristova ponížení, ale jako vyjádření smyslu Vzkříšení. Kristus v zářivém rouchu vniká jako Vítěz do temnoty pekla a podsvětí. Zvedá za ruku Adama, Eva se mu klaní se zahalenýma rukama, v pozadí stojí další postavy Starého zákona, očekávající svého Spasitele. Skalnatá půda je rozevřena a dává nahlédnout do hluboké temnoty. Kristus však v zářivém rouchu stojí nad ní.

Kristus jako Vítěz nad hříchem, smrtí a ďáblem osvěcuje svým jasným světlem i mé temnoty...

Meditace písň

Smrt kovem haraší, mě však nezastraší,

I když je ještě zlá, je to mrtvá modla. *(Paul Gerhardt)*

Pokusím se vžít do člověka, který tato slova skládal uprostřed hrůz třicetileté války.

